

ת"פ 46108/06/20 - מדינת ישראל נגד תאאר הרשה

בית המשפט המחוזי בחיפה

29 דצמבר 2020

ת"פ 46108-06-20 מדינת ישראל נ' הרשה(עציר)

פרק 2745/20 מספר פל"א 284341/2020

לפני כבוד השופט סארי ג'וסי
המאשימה

נגד
הנאשם
תאאר הרשה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מטאנס מירה

ב"כ הנאשם: עו"ד עלי סעדי

הנאשם באמצעות הליווי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

1. הנאשם, יליד 00.0.1998, הורשע ביום 02.12.2020 על סמך הודאתו בעובדות כתב-האישום המתוקן, במסגרת הסדר אליו הגיעו הצדדים, בעבירות בנשק (נשיאה והובלה), לפי סעיף 144 (ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וכן בעבירת הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

2. על-פי עובדות כתב האישום, בתאריך 08.06.2020 בסמוך לשעה 18:00 הגיעו שוטרים וביניהם:

עמוד 1

מיכאל זגורי, גאורגי רוסטומוב, דודו אביטן, ורובר זיאד (להלן: "השוטרים") לכפר ברטעה לפעילות משטרתית.

בשלב מסוים, הבחינו השוטרים מיכאל זגורי וגאורגי רוסטומוב בנאשם על גג מחסן בקומה השנייה של המבנה בו הוא מתגורר, עת נושא הוא על גופו נשק דמוי רובה סער M-16 (להלן: "הנשק"), בלא רשות על-פי דין לנשיאתו או להובלתו.

בנוסף, נשא הנאשם והוביל על גופו ובכיס מכנסיו תשעה כדורים בקוטר 9 מ"מ (להלן: "הכדורים"), ושתי מחסניות תואמות לנשק טעונות, האחת, ב-21 כדורים, והשנייה ב-22 כדורים (להלן: "המחסניות"), בלא רשות על-פי דין לנשיאתן או הובלתן.

השוטרים מיכאל זגורי וגאורגי רוסטומוב צעקו לעבר הנאשם שיעצור, אך הנאשם השליך את הנשק מגג המחסן, במקום שלא היה נגיש להגעה מידית של השוטרים, ומיד לאחר-מכן קפץ הנאשם מגג המחסן למקום אליו השליך את הנשק.

זמן קצר לאחר מכן, נעצר הנאשם על-ידי השוטר רובר זיאד, אשר הגיע למקום. בחיפוש שנערך על גופו של הנאשם, נמצאו ונתפסו הכדורים בכיס מכנסיו.

3. כאמור כבר לעיל, הגיעו הצדדים להסדר דיוני, ולפיו הודה הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן, ולא נקבע כל הסדר לעניין העונש.

4. ביום 08.12.2020 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

ב"כ המאשימה הגיש פלט רישום פלילי של הנאשם, תמצית פסיקה קצרה רלבנטית, וכן אסופת פסקי-דין, בהם מתוארים, לטענתו, מקרים דומים.

ב"כ המאשימה הדגיש, כי הנאשם הורשע על-פי הודאתו בכתב-אישום מתוקן בעבירות של נשיאה והובלה של נשק, וכן בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אשר מצא ביטוי בהשלכת נשק למקום שאינו נגיש לשוטרים, וקפיצה לאותו מקום.

לטענת ב"כ המאשימה, הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם בטחון הציבור והשמירה על החוק והסדר הציבורי.

עוד נטען, כי בענייננו מדובר בנשיאת נשק שכוונה למלט את הנשק, אשר מהווה נסיבה מחמירה. מאידך, כך

נטען, כתב-האישום אינו מייחס נשיאה ממושכת או למטרה ספציפית קונקרטית.

עוד נטען, כי על מתחם הענישה ההולם, בהתאם להנחיית פרקליט המדינה 9.16, לנוע בין שנתיים וחצי לבין חמש שנות מאסר, על-פי סוג הנשק, ובעניינו מדובר בנשק ארוך.

עוד ובנוסף נטען, כי הנאשם, צעיר, יליד שנת 1998, אשר לחובתו הרשעה אחת בעבירת אלימות משנת 2018, בגינה ריצה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. מאידך, כך נטען, לזכותו של הנאשם עומדת הודאתו בכתב-האישום המתוקן.

אליבא דב"כ המאשימה, הואיל ולא התבקש תסקיר בעניינו של הנאשם, יש להשית על הנאשם ענישה שתהיה בתחום האמצעי של המתחם הנטען, וכמו-כן עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם גם עונשים נלווים.

ב"כ המאשימה הפנה ל-ע"פ 4435/11 **מחמוד מרזוק נ' מדינת ישראל** (01.07.2012) (להלן: "**עניין מרזוק**"), שם הורשע המערער, לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירות של החזקה ונשיאת נשק (אקדח), הפרעה לשוטר, וכן תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, ונגזרו עליו 48 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעורו.

ב-ע"פ 3877/16 **פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל** (17.11.2016) (להלן: "**עניין ג'באלי**"), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של המערער, בעל עבר פלילי, אשר הורשע בעבירה של נשיאת אקדח, מחסנית וכדורים, ונגזרו עליו 34 חודשי מאסר בפועל, עת מתחם הענישה נקבע בין 24-48 חודשי מאסר בפועל.

ב-ע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' סמיר בסל** (08.03.2017) (להלן: "**עניין בסל**"), קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה על קולת העונש שהושת על המשיב, צעיר בן 20, בגין הרשעתו בעבירה של החזקת ונשיאת נשק. בית המשפט העליון קבע, שעונשו של המשיב יעמוד על 18 חודשי מאסר בפועל חלף 12 חודשי המאסר שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי.

ב-ע"פ 2564/19 **איברהים אזברגה נ' מדינת ישראל** (18.07.2019) (להלן: "**עניין אזברגה**"), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של מערער, אשר הורשע בנשיאת נשק, ונגזרו עליו 16 חודשי מאסר בפועל וכן ענישה נלווית, עת מתחם הענישה נקבע בין 12-40 חודשי מאסר בפועל.

5. מנגד, טען ב"כ הנאשם, שאף הוא הגיש אסופת פסקי-דין ותקציר פסיקה, כי יש להתחשב בנאשם ולהטיל עליו תקופת מאסר קצרה בלבד, הואיל והנאשם בן 22, ולפיכך נמנה על קבוצת ה"בגירים הצעירים" בהתאם להלכה שנקבעה ב-ע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.06.2013) (להלן: "**עניין פלוני**").

עוד נטען, כי משפחתו של הנאשם מונה שש נפשות, וכי הנאשם הודה בפתח משפטו בעובדות כתב-האישום. הודאתו של הנאשם, כך נטען, לא רק חסכה בזמן שיפוטי ובזמנם של העדים, אלא אף ממחישה, כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, ומתחרט על ביצוע העבירות.

עוד ובנוסף נטען, כי עבירת נשיאת הנשק המיוחסת לנאשם היא נשיאה לפרק-זמן קצר, כפי שאף הודה, בהגנותו, ב"כ המאשימה.

לטענת ב"כ הנאשם, הנסיבות בעניינו מצדיקות הקלה בעונש, גם מן הסיבה, שמדובר בתת-מקלע מאולתר דמוי רובה M-16, כפי שצוין בכתב-האישום המתוקן, ולא בנשק תקני. פוטנציאל הנזק של כלי-נשק זה, כך אליבא דב"כ הנאשם, נמוך יותר מפוטנציאל הנזק של נשק תקני.

נטען, כי בעניינו מדובר בנשיאה קצרה בזמן וגם במרחק, וכי עבירת ההחזקה והנשיאה המיוחסים לנאשם, נכונים למועד המצוין בכתב-האישום המתוקן, שעה שלא נטען, שהנאשם החזיק בנשק במועד אחר.

ב"כ הנאשם הפנה ל-ת"פ 41276-06-17 **מדינת ישראל נ' ודיע ג' בארין** (17.07.2018), שם דובר בעבירת נשיאה והובלה של נשק לפרק זמן קצר, ונקבע, כי מדובר כנסיבה מקלה. בית המשפט הטיל על הנאשמים 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ב-ת"פ 63018-05-18 **מדינת ישראל נ' אחמד מחאמיד** (24.10.2019), דובר בנשיאה והובלה של שני נשקים מסוג M-16 תקינים, בית המשפט, נתן דעתו לכך, שנשיאת הנשק כפי שעלתה מעובדות כתב-האישום היא נשיאה רגעית, וגזרה 9 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות.

ב-ע"פ 5004/17 **מדינת ישראל נ' ענאן אלעטאונה** (20.11.2017), מדובר בנאשם שהחזיק רובה מסוג M-16 ושני אקדחים, בית המשפט העליון קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, וגזר על המשיב 12 חודשי מאסר בפועל, חלף 6 חודשי המאסר לריצוי בעבודות שירות שנגזרו על המשיב על-ידי בית המשפט המחוזי.

ב-ע"פ 4978/19 **אבו מנסור נ' מדינת ישראל** (28.01.2020), קיבל בית המשפט העליון את ערעורם של המערערים, אשר הורשעו בעבירה של נשיאת והובלת כלי-נשק מסוגים שונים. חלף 18 חודשי המאסר בפועל שהוטלו על הנאשם מס' 1, נקבע, כי הוא ירצה 12 חודשי מאסר בפועל, ותשעת חודשי המאסר לריצוי בעבודות שירות הומרו ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ב-ת"פ 17935-01-20 **מדינת ישראל נ' מחמוד אגבריה** (08.09.2020), הורשע הנאשם בעבירה של נשיאה והובלה של תת-מקלע, ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל.

ב-ת"פ 46608-06-19 **מדינת ישראל נ' בשאר אבו זינה (26.02.2020)**, הורשע הנאשם בעבירת נשיאה והובלה של רובה, תוך כדי בריחה מניידות המשטרה, ובית המשפט גזר עליו 11 חודשי מאסר בפועל.

ב-ת"פ 4343-12-19 **מדינת ישראל נ' עז אלדין מחאמיד (17.05.2020)**, הורשע הנאשם ביבוא של חלקי נשק ובהחזקת כלי-נשק שונים, ובית המשפט גזר עליו 15 חודשי מאסר בפועל.

ב-ת"פ 52802-07-19 **מדינת ישראל נ' ראמי יונס (26.10.2020)**, הורשע הנאשם בעבירות של נשיאה והובלה של נשק וכן בירי, ונגזרו עליו 23 חודשי מאסר בפועל.

ב-עפ"ג 68600-12-19 **מדינת ישראל נ' דאהוד מחאמיד (19.03.2020)**, נדחה ערעורה של המדינה, על קולת העונש של המשיב, שהורשע בעבירות של החזקת נשק, ונגזרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל.

ב-עפ"ג 32900-07-17 **מדינת ישראל נ' חודיפה מלחם (28.09.2017)**, קיבל בית משפט קמא את ערעורה של המדינה, והחמיר את עונשו של המשיב ל-12 חודשי מאסר בפועל, עת הוא הורשע בהחזקת סוגים שונים של כלי-נשק.

ב-עפ"ג 8286-05-18 **מדינת ישראל נ' אשרף מריסאת (19.07.2018)**, התקבל ערעורה של המדינה, ועונשו של המשיב הוחמר מ-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, עת הוא הורשע בהחזקת כלי-נשק מסוגים שונים.

לטענת ב"כ הנאשם, הפנה ב"כ המאשימה לשני פסקי-דין בעניין **בסל** ובעניין **אזברגה**, בהם הוטלו על הנאשמים 16-18 חודשי מאסר בפועל. אולם, כך לטענת ב"כ הנאשם, עניינם מובחן מענייננו, הואיל ודובר שם בעבירות שחומרתן מצויה ברף העליון של עבירות הנשיאה וההובלה של כלי-נשק, הן בשל מרחק ההובלה הגדול, הן בשל משך-זמן הנשיאה, והן בשל העובדה, שמטרת החזקת הנשק הייתה לסחור בו.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם, כי במובחן מן המקרה של הנאשם בענייננו, בעניין **ג'באלי** הוגש תסקיר, לפיו קיים היה סיכון גבוה להישנות מעשים דומים של הנאשם בעתיד. לטענת ב"כ הנאשם, ריצה ג'באלי מאסר קודם בן 54 חודשים, והעבירה החדשה בוצעה תוך פחות מחודשיים משחרורו מן המאסר, וכמו-כן הודגש, כי הרקע לעבירה היה סכסוך.

עוד ובנוסף נטען, כי בעניין **מרזוק** הדגיש בית המשפט העליון, כי התנהגותו של המערער הייתה חמורה הואיל והוא שלף את הנשק תוך כדי תקיפת השוטר, והדבר מעיד על רמת מסוכנותו. למרות שמדובר במקרים דומים, כך אליבא דב"כ הנאשם, נסיבות המקרה בעניין מרזוק חמורות יותר, ולפיכך יש להטיל על הנאשם עונש שיפחת מ-16-18 חודשי מאסר בפועל.

6. הנאשם עצמו העיד וטען, כי הוא מצר על מעשיו, וביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות בגזירת העונש.

7. פסיקה עקבית וארוכת-שנים של בית המשפט העליון קבעה, כי יש לראות את עבירות הנשק בחומרה יתרה, וזאת נוכח הסכנה הגבוהה הנשקפת מהן. אף המחוקק ביטא את גישתו המחמירה לעבירות אלו, עת קבע בצידן ענישה מחמירה.

יפים לענייננו דבריו של כב' השופט מ. מזוז ב-ע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל (5.11.2019):

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית ו'הגורם בלעדיו איין' (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה [...] על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן [...]"

בענייננו, אף יש לזכור, כי לצד עבירות הנשק בהן הורשע הנאשם, הוא הורשע אף בעבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, וגם לכך יש ליתן משקל.

8. במעשיו פגע הנאשם בביטחון הפרט והציבור, ובשלומם.

ודוק, ראשית נתגלה הנאשם עת נושא הוא על גופו נשק דמוי רובה סער M-16, בלא רשות על-פי דין לנשיאתו או להובלתו. בנוסף לאמור, נשא הנאשם והוביל על גופו ובכיס מכנסיו תשעה כדורים בקוטר 9 מ"מ, ושתי מחסניות תואמות לנשק טעונות, האחת, ב-21 כדורים, והשנייה ב-22 כדורים, בלא רשות על-פי דין לנשיאתן או הובלתן.

אם לא די בכך, הרי שעת קראו השוטרים לעברו של הנאשם, השליך הלה את הנשק למקום שלא היה נגיש להגעה מידית של השוטרים, ומיד לאחר-מכן קפץ הנאשם עצמו למקום אליו השליך את הנשק.

עולה בבירור מן האמור לעיל, כי לנאשם היו הזדמנויות למכביר לעצור את מעשיו, דא עקא, הוא לא עשה כן. נהפוך הוא - הנאשם עשה כל שלא ידו על-מנת לוודא שכלי-הנשק לא "יפול" לידי רשויות אכיפת החוק, כמו גם הוא בעצמו.

9. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנו באי-כוח הצדדים לפסיקה רלוונטית, ואף הגישו לעיוני אסופה נרחבת של פסיקה הן מבית המשפט העליון והן מבתי המשפט המחוזיים.

מן החומר האמור, עולה, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירות האמורות. מחד-גיסא, קיימת פסיקה שבה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, ומאידך גיסא, קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שלא ניתן להימנע בעבירה מסוג זה מלהטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח.

קראתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים, עת מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עולות נסיבות חמורות מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום בענייננו, לרבות תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבר פלילי מכביד של הנאשמים, החזקת נשק לתקופה ארוכה, ועוד.

מנגד, לאורכה ולרוחבה של הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם עולה, כי גם בהן הנסיבות שונות בתכלית מאלו שבענייניו של הנאשם שבפניי, לרבות העובדה, כי חלקן נדונו בערכאות הערעור השונות, וכי ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את חומרת הדין עם הנאשמים.

לצד הפסיקה האמורה, מעיון מעמיק בהלכות בית המשפט העליון, עולה, כי בית המשפט העליון התווה בפסיקה ארוכת-שנים את מדיניות הענישה הראויה בעבירות נשק.

יפים לענייננו דבריה של כב' הנשיאה, השופטת א. חיות בעניין ג'אבלי:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה בגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקימות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחונו ומחייבות "ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (18.12.2011); ע"פ 4329/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.10.2010)). עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (31.7.2013))" (ההדגשה אינה במקור).

ובפסק-דינו של כב' השופט ע. פוגלמן מן העת האחרונה, אף עולה, כי קיימת מגמה של החמרה בענישה בעבירות הנשק:

ר' ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' פאדי גריפאת (22.12.2020):

"בית משפט זה עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על החומרה היתרה של עבירות הנשק ועל הסכנה הגבוהה שנשקפת מהן לשלום הציבור ולביטחונו (ראו, מיני רבים, ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' אמארה, [פורסם בנבו] פסקה 10 (2.9.2020) (להלן: עניין אמארה); עניין געביס, פסקה 8). חומרתן של עבירות אלו נובעת, בין היתר, גם

מהחשש כי הנשק יועבר למי שמתכוון לעשות בו שימוש לפעילות עבריינית או לפעילות טרור (ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן [פורסם בנבו] (19.1.2014); ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (4.12.2011) (להלן: עניין נפאע)). נוכח האמור, חזר וציין בית משפט זה כי קיימת מגמה של החמרה בענישה בעבירות אלו וזאת על מנת להרתיע מפני ביצוע (ע"פ עניין אמארה, פסקה 10; ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 11, 100 (16.8.2018) (להלן: עניין בראנסי); עניין נפאע, פסקה 5)". (ההדגשה אינה במקור).

10. עם זאת, יש לזכור, כי העיקרון הנוהג בפסיקה קובע, שהענישה היא אינדיבידואלית, הכול לפי נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של מבצע העבירה.

יפים לענייננו, דבריו של המשנה לנשיאה, כב' השופט מ' אלון ז"ל ב- ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל פ"ד מג(4) 170:

"כידוע, אחד השיקולים החשובים בשיקולי הענישה הוא מהותה של העבירה וחומרתה; שיקול זה קשור, בדרך כלל, בקשר הדוק עם שיקול ההרתעה, למען ישמעו וייראו. לשני שיקולים אלה מיתוסף שיקול נוסף, והוא - קיום מדיניות אחידה, ככל האפשר, שתשמש כקו מנחה וכמורה דרך בעולמה של ענישה. ושיקול אחרון זה יפה הוא במיוחד לפסיקתו של בית המשפט העליון, שהמחוקק הפקידו על קביעת מדיניות זו. בנוסף לכל השיקולים האמורים, קיים ועומד השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו, ובהתקיים, במקרה מסוים, נסיבות מיוחדות ונכונות, ייתכן ששיקול אחרון זה יגבר על השיקולים האמורים האחרים ויקבע, באותו מקרה מסוים, את מידת העונש וצורתו. "ענישתנו היא ענישה אינדיבידואלית של כל עבריין 'באשר הוא שם'" (ע"פ 291/81 [1], בעמ' 442). זאת תורת הגישה האינדיבידואלית בתורת הענישה, המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו שלהענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים ל"הקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים". (ההדגשה אינה במקור).

בענייננו, מחד-גיסא, העבירות בהן הורשע הנאשם אינן נמנות עם המקרים החמורים ביותר, הואיל ועבירת נשיאת הנשק המיוחסת לנאשם בכתב-האישום המתוקן היא לאותו פרק-זמן קצר המתואר בעובדות כתב-האישום, ואין טענה לפיה החזיק הנאשם בנשק במועד שונה. בנוסף, יש לזכור, כי גם אליבא דב"כ המאשימה כתב-האישום אף אינו מייחס לנאשם נשיאת נשק למטרה ספציפית או קונקרטית.

מאידך גיסא, בל נשכח, כי לצד עבירת הנשק, הורשע הנאשם גם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו,

הואיל והנאשם עשה כל שלא ידו על-מנת למלט את הנשק מן השוטרים, ולוודא שכלי-הנשק לא "יפול" לידי רשויות אכיפת החוק, כמו גם הוא בעצמו.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם, לפיה הואיל ובענייננו מדובר בתת-מקלע מאולתר דמוי רובה M-16, כפי שצוין בכתב-האישום המתוקן, ולא בנשק תקני, פוטנציאל הנזק נמוך יותר. ברי, מן העולה מסעיף מס' 4 לכתב-האישום המתוקן, בו, אזכיר, הודה הנאשם, כי **"הנשק הוא כלי שסוגל לירות כדור או קליע שבכווח להמית אדם, המחסנית והכדורים הם אביזר ותחמושת לנשק"**, ואידך זיל גמור.

בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע, כי מתחם הענישה הראוי, בנסיבות המקרה דנן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 10-36 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד עונשים נלווים.

11. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם, או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור.

בענייננו, לא התבקש תסקיר שירות המבחן, וממילא לא נערך תסקיר, ואף ב"כ הנאשם לא הצביע על שיקולי שיקום בעטיים יש לחרוג מן המתחם שנקבע. מנגד סבורני, כי בנסיבות העניין אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור, וכאלה אף לא נטענו, ולפיכך, קובע אני, כי עונשו של הנאשם יקבע במתחם האמור.

12. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובענייננו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במיוחס לו בכתב-האישום, בהזדמנות הראשונה, מבלי שיהא צורך בקיום הליך ראייתי ותוך חיסכון בזמן שיפוטי יקר, וכן את נסיבות חייו של הנאשם לרבות היותו בן למשפחה המונה 6 נפשות.

בנוסף, יש ליתן את הדעת, לגילו הצעיר של הנאשם, שנקבע בסעיף 40 יא(1) לחוק העונשין:

"בגזירת העונש המתאים לנאשם כאמור בסעיף 40ג(ב), רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר כי ראוי לתת להן משקל בנסיבות המקרה, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם:

(1) הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו."

וכן אפנה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) ס. ג'ובראן בעניין פלוני:

"לאור כל האמור לעיל, לגישתי, יש מקום להתחשב במסגרת שיקולי הענישה בייחודיותה של קבוצת ה"בגירים צעירים". חשוב להבהיר כי אין בקביעתנו זו כדי לקבוע כי בגזירת עונשם של קבוצה זו, יש לשקול שיקולים זהים לאלו של קטינים. יחד עם זאת, על בית המשפט בקובעו את עונשו של "בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי. במסגרת זאת, עליו לשקול בין היתר את קרבתו לגיל 18, ההשפעה האפשרית של מאסר בפועל על שיקומו ומצבו הנפשי, ובגרותו. הכול כעולה מתסקיר המבחן שיוגש בפניו בטרם גזירת העונש".

עוד ובנוסף אציין, כי בהתאם לגיליון המרשם הפלילי, לנאשם קיימת הרשעה אחת בגין עבירת חבלה חמורה, מכוח סעיף 333 לחוק העונשין, וחבלה כשעברין מזוין, מכוח סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין, בגין נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

לפיכך, מדובר במאסרו הראשון של הנאשם מאחורי סורג ובריה, וברי, כי גם לכך, יש ליתן משקל.

אפנה שוב לעניין פלוני:

"יתר על כך, מחקרים רבים הראו כי קיים קשר סיבתי שלילי, על פיו מאסר ראשון לא רק שאינו מביא להתרעת היחיד, אלא מביא בסבירות גבוהה למאסרים נוספים ורצידיביזם (ראו: חגית לרנאו וישי שרון "שמונה הכרעות ערכיות בחקיקת חוק הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" *Francis T. Cullen at el, Prisons do not Reduce ;19, 14 183 Recidivism: The High Cost of Ignoring Science, 91 The Prison Journal 48* (2011))."

13. מנגד יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון ההרתעה בעבירות נשק, ובצורך ההולך וגובר למגרן, שעה שמעשים אלו הופכים ל"מכת-מדינה".

גדיעת תופעה זו, בעודה באיבה, עשויה להיות הפסע הראשון במסע הארוך להחזרת ביטחון הציבור ושלומם במרחב הציבורי והפרט גם יחד.

14. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, החל מיום 8/6/2020.

15. אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. מאסר למשך 18 חודשים, לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 8/6/2020.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת נשק או עבירה של הפרעה לגורמי אכיפת החוק, לרבות שוטר.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ד טבת תשפ"א, 29/12/2020 במעמד הנוכחים.

סארי ג'יוסי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על חילוט הנשק שנתפס - דמוי רובה סער M16 וכן הכדורים והמחסניות.

ניתנה והודעה היום י"ד טבת תשפ"א, 29/12/2020 במעמד הנוכחים.

סארי ג'יוסי, שופט

הוקלדעלידימיכלניזרי